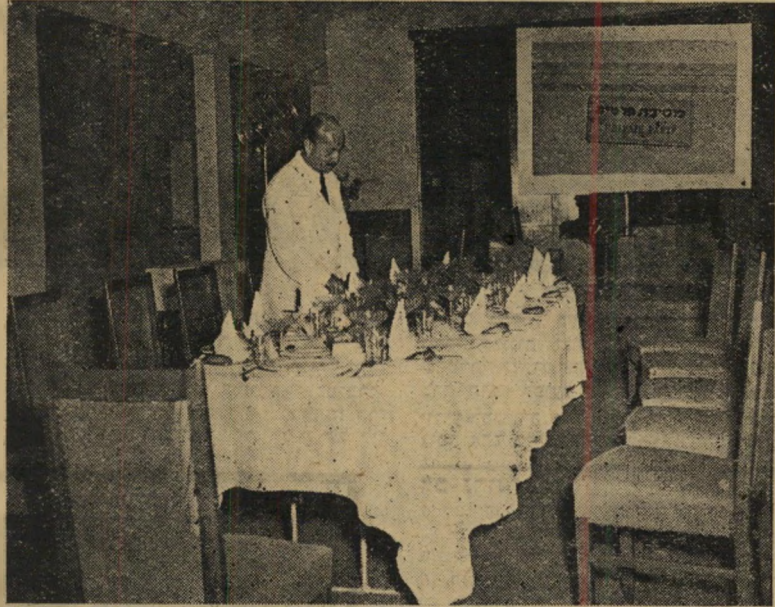

המשטרה קיבלה הודעה מראש, כרגיל. היא טוענת שההודעה באה במכתב מודפס יפה במלונת-כתיבה על ניר משרדי דק. כתב הבוקר שבתאי נוי (פורטנוי), מחתיקי הכת"בים הפליליים בארץ, טען לעומת זאת ש"קיבלה הודעה ממודיע משטרתי, חיכתה ל"בעל הפצצה כששוננה בידה, יתכן שהכחשת המשטרה באה כדי להגן על סוכן, או לתת כחן חמור יותר לחקירה (כסענתה כי ה"מכתב כולל אזורה על מעשה רצח).
מכתב האיש משרד החוץ גדוש ומלא

העם
אצבעות ביג"י ואצבעות ט.נ.מ.
שבועות החגים הם תקופה מתה לע"נואים. במערכות העתונים היומיים ישבו כתבים ועורכים, מיהקו בשקט וקללו את עצמם בקול רם. יכול הבצל בגואטמלה ו"ציד השפנים באוסטרליה גראו המועדים הרציניים היחידים לכותרת הראשית. חתם השתנה הכל. בחלל היהודי שני

אולם מסיבת בני-גיי-מירד במזון השרון (עם השלט: מפיכה פרטית) האורחים באו בלי נשותיהם

שוטרים בבגדים אורחיים, גיירות של המש"טרה שוטטו בקירבת מקום. בכל זאת עלה הצעיר לאחד המשרדים הפחות חשובים של משרד-החוץ, השוכן בבית גרמני קטן, נעצר בקומה השניה כשכתיוקו פצצת-זמן של 3 ק"ג. מכתנת להתפוצצות בעודו 45 דקה (ולא 6 דקות, כהודעתה הראשונה של המשטרה). כמות הזמר-הנפץ היתה מספקת, לפי דעה אחת, לחבל קשה בקירוב ובריהוט, אך לא להרוס את הבית עצמו. לוא הונחה במרתף היתה גורמת, אולי, לנוק רב יותר. **אבא ילד רע!** מיד עם קבלת הידיעה השתררה במוסדות רבים, ובכלל זה ב"משטרה, מתחנות בלתי-ריגול, ששלטה בהר"בה על זו שהשתררה למחרת פצצת פנקס. גרמה לכך ההשערה כי הפעם עומדת מא"חורי המעשה מחתרת רצינית, קומץ צעיר רים יוצא-דופן. השערה זו הסתמכה על זהותו של העצור שלא דמה כלל לצועיר תמום-מות.

קולות. הקול הראשון היה צילצולה של סטיית לחי פוליטית, פרי התנגשות חדה בין אצבעות ידו של דוד בן-גוריון ולחיה הימנית של הסתדרות הציונים הכלליים. הקול השני היה רעם התפוצצות של 15 אצבעות ט.נ.מ. אך, סי. אשר לא התפוצצו (ראה להלן).
היה קשר הדוק בין שני הקולות. הקול הראשון סימל עובדה פשוטה אך מכרעת: לא קיימת במדינת ישראל כל אופוזיציה אמיתית ודימוקראטית, לא מימין ולא מש"מאל, פרט למחנה הקומוניסטי המונהג על ידי משה סנה. כל שאר המפלגות, ה"סיעות והארגונים, החל מן האגף ה"ימני" של מפ"ם וכלה באגף הקולני של תנועת החרות אינם, למעשה, אלא בני-משפחה ש"רבו עם אבא.

מאו עלייתו לא הראה סימנים של פעי"לות מפלגתית, שירת כמפקד פלוגה קרבית במלחמה, נכנס כשותף בחברה ליצור מוזיקה, הפך אחר-כך פקיד בחברה ק"ב לנית. בנו, יוסף, בן ה"ז הוא צבר דינאמי, המדבר עברית צברית ואידיש גלותית, רחל, האם, נמצאת עתה בהריון.
כשנתעורר ענין השילומים, הסתכן דב שילנסקי בפעולה משטרית, היה בין האני"שים שנעצרו באביג'וש, בדרום חזרה מג"ר ורשלים, אחרי ההפגנה בשערי הכנסת. הוא ישב 10 ימים במעצר.
כששמעה אשתו על מעצר בעלה היתה נדהמת, אך שמרה על קור-רוחה, יוסף הקטן לא הביין את תוכן הידיעה, הפליט: **אבא ילד רע.** אבא לא בא לאכול ארוחת צהרים. אבא לא יהיה גדול!
אולם מופתעים מכל היו פעילי תנועת החרות, שנפגשו באותו יום במסיבה בקשר למפעל הקמת אנורטה לדוב גרונר, האויגו להרצאה מרושעת של פרופסור יוסף קלוזי-פעולת אלמות מצד צעירים הקרובים לתנועה מעוררת התלהבות בלבם של חברי-כנסת ו"עסקים שהחריגו לשלוח הדימוקרטית.

מחתרות אלה אינן קשורות לשום מפ"לגה או ארגון מוכר. להיפך, עצם הקמתן מהווה מחאה נגד המפלגות והארגונים. לא ידוע כיום מי הטיל את הפצצה בבית פני קס — אך ברור שהמפוצץ האלמוני מחא נגד כחונת פנקס ונגד מיטפוסים "כנעניים" חסרים תכלית כאחד. שום בית משפט לא קבע עדיין מי אחראי לפצצה שנתגלתה במשרד החוץ, אולם ברור שהאחראי — יהיה אשר יהיה — מחא לא רק נגד שר החוץ, שחתם על ההסכם עם הגרמנים, אלא גם נגד הנהגת תנועת-החרות, שלא עשתה כל צעד יעיל ומחייב-את-עצמה נגד ההסכם. פצצת הקריה לא היתה הראשונה. מעטים הסיכויים שתהיה האחרונה.

פצצות מספר 2

הפעולה נסתיימה, פוצצו את צנור מי ה"גשמים אשר מתחת לכביש, הסתלקו מן המקום. האגף המזרחי של המתקנים היה עתה חשוף. בהגיע, כעבור דקות ספורות, התגברת מפתח-תקוה, היתה הדרך פתוחה בפניהם. בעוד אנשי אצ"ל מוסיפים להריק את מחסן המשטרה, מדלגים על גדר דוקר"נית כדי להגיע אל המכונית, הצליחו השוט"רים מפתח-תקוה לקרב עד למרחק של עשרות מטרים ספורים מן המשטרה, להפתיע באש מרוכזת את התוקפים.

חלום בלהות. עתה דמתה הנסיגה ל"חלום בלהות. ערימות ערימות של נשק היו מושלכות על המכונית המרוסקת מרוב כדורי רים. על הנשק היה קפצו הלוחמים שרוב רובם זב דם. פצצים אם מן הכדורים או מן התיל הדוקרני שנאלצו לעבור אותו. ביריות אחרונות נפגע ונהרג המקלען ישראל פינרמן. עתה היו אנשי אצ"ל נאל"צים לפעול ללא חפוי כלשהו.

המכונית חלה נעה כשמאחוריה מוט"לים על הארץ שני לוחמים. האחת, גופתו של יעקב זלוטניק ("גמרוד"), תלויה ללא רוח חיים על גדר התיל, ואי שם בחצר ה"משטרה, במקום שלעולם לא נקבע במדויק, כי איש לא ראה אותו נופל, שכב דוב גר"נר, קרוב יותר אל המחת מאשר אל החיים. **"דב איננו!"** קרא מישהו על המכונית. אבל היה מאוחר מדי. דרך בחורה לא היתה. הפעולה שהיתה צריכה להמשך חצי שעה בדיוק ארכה שלושים וחמש דקות. חמש הדקות הללו היו התקלה האחרונה באותו יום. עתה החלה פרשת הנסים.
בקושי רב הגיעה המכונית המרוסקת ל"רמת-יזחק, מקום בו ציפו לה אנשי האפטר"אות, פרקו מעליה את הנשק, מהרו להטי"מינו במקומות מוכנים מראש. הלוחמים ה"בריאים והפצועים קלות מהרו להסתגן ל"תל-אביב, רמת-גן, פתח-תקוה, בדרום ע"לקלות. אחרים, כפצועים קשה שוכנו בכתים בשכונה שהוקפה עד מהרה בצבא בריטי. הודות לעזרת התושבים, בחלקם גם חברי ה"הגנה", נחלצו גם הפצועים קשה מן ה"מלכות, הובאו לבית החולים של האצ"ל ברח"ל ליניבולום בתל-אביב, אחר החלימו לאיטם בכתים פרטיים בעיר. מקלעו של ישראל פינרמן, שהושאר על המרפסת אשר שמשה לו עמדה, נאסף ע"י איש הגנה, הוח"זר לאצ"ל. במחסן תחנת המשטרה לא נותר אף כדור אחד. הנשק היה כולו בלדי האצ"ל.
בתחנת המשטרה, כפנים מרוסקות, המום לחלוטין, שותת דם ושואל את נפשו למות ספק ישב ספק שכב השבוי דב גרונר. הוא היה אחראי במידה רבה להצלחתה של פוע"לת הרכישה הגדולה. הרכיון האחרון ש"נשאר ממנו בלב חבורו היה מראהו, כשהוא רץ בכל כוחותיו, נושא כלי הנשק וארגוני תחמושת כבדים, על גבו, נושם ונושף, מויע, מוזז ומעודד את פיקודיו, באותה רצינות שציינה אותו כל חייו.
האיש שהיה לפמל. ובאותה רצי"נות קיבל גם את גזר דינו. באותו קור רוח, חיזוני לפחות, סיים את חייו על הגרדום. הוא היה לוחם אפור של מלחמה אדומה שהמסיבות ואופיו עשו אותו גבור והגורל עשה אותו לסמל.

תחנה ישב אלחוטאי, שוטר יהודי. לפי תכנית ההתקפה היה על אחד הבחורים ל"הכנס לחדרו, לבקש אותו (או לאלץ אותו) להימנע משידור קריאה לעזרה. לרוע המזל היה אותו בחור לבוש בבגדי ערבי, כהה לנים. כאשר ראה אותו האלחוטאי קרב, חשב אותו לערבי, חשב כי ערבים מתקי"פים, מהו לנעול את הדלת בפניו, שירד קריאה לעזרה, אחר הסתתר בארון קיר. משפרץ איש אצ"ל את מנעול הדלת, בשתי יריות אקדה, היתה כבר הידיעה משודרת, גרמה לאזעקה במשטרת פתח-תקוה הסמוכה.

אכזבת האנשים. אל תוך תחנת ה"משטרה זינק עתה ראש קבוצת הסבלים, דוב גרונר. דלת מחסן הנשק היתה נעולה והוא חיבר אליה מטען קל של חומר נפץ, רסק אותה. חברי קבוצתו החלו רצים מן המחסן אל המכונית, מטענים עליה מקל"עיים, תתי-קלעים, רובים, ארגוני תחמושת לרוב.
כמות הנשק שהיתה בתחנה לא היתה גדולה במיוחד אבל בעיני הבחורים הרעי"בים ברזל היא נראתה אדוית. הם שכחו את הסכנה, החלו קוראים זה לזה בחזרה **"הביטו, הנה עוד ברץ!"**, **"ראו מה יש לי — אקדה רקיטות!"**
את אנפי הבנין הבטיחו שתי חוליות ש"מנעו מן השוטרים הבריטיים והערבים את היציאה לפרוודורים, מן השוטרים שבקומה השניה את הירידה למטה. לפי אינפורמציה שקבל הדל"ק אסור היה לשוטרים שלא ב"תפקיד לשאת נשק בתחנה. המתקפים היו בטוחים, על כן, כי לא תפתח עליהם כל אש מן הידוטה הצליונה.

כאן ארעה התקלה הרביעית. סמל משטרה בריטי שחזר זמן קצר לפני כן מסיור שגרתי בו היה מזויין בברץ, הת"עצל להתזרזר את המקלע למחסן, לקח אותו לחדרו, כאשר שמע את היריות מלמטה, טפס במדרגות החליוניות ובסולל אל ראש צריח המשטרה (בציור 0), הוריד אחריו את דלת הברזל. כאן, מאחורי שקי חול, היה בעמ"דה מצוינת ממנה הסיקף על פני הכביש, על פני הרחבה שמלמטה ועל מקלעני אצ"ל אשר במרפסת ממול.
ברד עופרת. הפעולה, שעד כה היה לה אופי שקט וכמעט לא מלחמתי, פרט לשתי יריות האקדה שנפצו את מנעול דלת האל"חוטאי וליריה נוספת שהרגה נוטר ערבי מועצבן, קבלה בבת אחת אופי שונה לח"לוטין. הסמל הבריטי החל ממטיר ברד סמיך של כדורי עופרת על גופות המתקי"פים ועל מכוניהם. רק המענה הבלתי פוסק של ישראל פינרמן שמקלעו מנע טבח המוני. אבל מספר לא קטן של אנשי אצ"ל נפצעו קלות ברגליים.
המקלען הבריטי, בראותו שהמתקפים נלים במהירות גדולה מדי, אינם מטרה נו"חה פעל בפקחות, הפנה את אשו אל ה"מכונית העומדת בצד הכביש. הוא פגע בה בעשרות כדורים, פצע את הנהג, שלא נות"רה לו ברירה אלא להסיט את מכוניתו לכביש הצדדי, מזרחית לתחנה.
כאן אירעה התקלה התמישית. כאשר כיתת החוסמים שליד בני-ברק רא"תה את המכונית נעה, מסתובבת לכון רמת יזחק, נעלמת מתחום ראייתם, הסיקו כי

כיפה אדומה ושני הזאבים